

[Waldorff]

fået smøget den her højkonjunkturfornemelse af sig. Det er der nogle der har. Det har de arbejdsløse, og det har de kvinder, som daglig må slås med arbejdsformidlingskontorerne, fordi de ikke kan få daginstitutionspladser. Men det har politikerne og specielt de socialdemokratiske politikere ikke. Efter nu i over 5 år ved hver finanslov, ved hvert indgreb, der er kommet, at have hørt på denne tale om, at vist er det skidt, men det bliver snart bedre, så havde jeg i hvert fald ventet, at det nu endelig var gået op for socialdemokratiet, at den var gal. I hvert fald skulle socialdemokratiets egen finanslov gøre det klart.

Socialdemokratiets holdning til de offentlige udgifter har taget en meget betydelig drejning, sådan at man nu med sin 8 mia kr.s besparelse er begyndt at hugge ind på selve det, som har været socialdemokratiets legitimering, dets begrundelse, berettigelse, nemlig det, man har kaldt velfærdssamfundet. Socialdemokratiets holdning til arbejdsløsheden og til de arbejdsløse har skiftet markant, sådan at man nu er klar til at bruge de arbejdsløse som løntrykkere under tvang. Det er det præcise indhold af de ideer, statsminister Anker Jørgensen har luftet, og som jeg kan forstå at hr. Camre har, skal vi sige en eller anden tæt tilknytning til. I hvert fald måtte man opfatte den socialdemokratiske ordførers indlæg i dag som en del af magtkampen i socialdemokratiet, hvor hr. Camre og statsministeren altså står for den opfattelse, at man skal benytte tvangsarbejde over for de arbejdsløse, og at man skal bruge dem som løntrykkere i et undermineringsforsøg over for de kollektive aftaler, fagforeningerne har tvunget igennem.

Disse ændringer i socialdemokratiets politik ligger for så vidt åben for enhver. Socialdemokratiet gør ikke nogen hemmelighed ud af det, men siger direkte, at sådan er prisen altså for en højst tvivlsom, mere end tvivlsom, opretning af betalingsbalanceunderskuddet. Man kunne med en vis rimelighed have forventet, at socialdemokratiet begyndte at spekulere på, om denne argumentation overhovedet holder, om strategien i krisepolitikken fører derhen, hvor man siger den fører hen, om det ikke i virkeligheden er sådan, at det eneste, der holder stik i denne forbindelse, er forringelserne af levevilkårene, den store stigning i arbejdsløsheden.

Der var i Politiken den 1. december en antydning af, at der i hvert fald var én i socialdemokratiet, som havde tænkt, nemlig økonomiminister Ivar Nørgaard. Han gav ifølge Politiken udtryk for den opfattelse, at den lange serie af kriseforanstaltninger kunne få en selvforstærkende virkning på krisen, sådan at man risikerede at have i en egentlig depression. Baggrunden for denne opfattelse hos økonomiministeren var, at arbejdsløsheden voksede ud over alle forventninger – det vil sige de forventninger, man havde gjort sig i EF-landenes regeringer og blandt økonomerne – og at den antiinflationspolitik, EF-landene benytter, blot accelererer kriseforløbet og egentlig ikke har nogen effekt på inflationen.

Det, økonomiministeren blev refereret for, var hverken nyt, genialt eller for så vidt overraskende. Det er der så mange der har sagt de sidste 5 år, bl. a. os. Men det, der var nyt, var, at det var en socialdemokratisk økonomiminister, som sagde det, og det tydede på, at man var ved at få åbnet gluggerne i socialdemokratiet. Det er i virkeligheden den diskussion, man skulle tage her ved finanslovsforslaget i stedet for at bruge tid på alt det pladder, hr. Arne Melchior kommer med.

Spørgsmålet er, om OECD-landene er på vej ind i det, som vismændene kalder en lavvækstfælde, og som vismændene i øvrigt hverken har mod til eller interesse i at prøve at analysere igennem. Er man på vej ind i det, vi andre kalder en klassisk depression?

Men netop som økonomiministeren får åbnet for diskussionen, reagerer regeringen præcist som de føromtalte lemminger: man sætter budgetdepartementet til at lave en skrivebordsoversigt over de økonomiske udviklingstendenser, som simpelt hen fejer enhver bekymring af bordet, og som får den samlede danske presse til at annoncere: i 1990 er vi ude over alle vores problemer. Man fortier naturligvis, at det også i budgetdepartementets fremskrivning sker på bekostning af lønarbejderne og ved store reallønsudhulinger.

Jeg vil godt sige noget mere om den budgetoversigt, for der er den mulighed, at den bliver taget alvorligt. Der er den mulighed, at det ikke bare er af ren stupiditet, i hvert fald i denne forbindelse, man har lavet den i socialdemokratiet, men at man helt kynisk har fået den fabrikeret for at dreje diskussionen